

»Zdaj še bolj,« se je smejal Tonček. »Saj to je bilo tako veselo!«

Sveti Peter je videl, da spet ni nič opravil. Povrh so začeli še drugi angelčki prositi, naj jim tudi pošlje kake sanje. In vsem je bilo to tako grozno všeč! Sveti Peter jim je torej pošiljal sanje za plačilo namesto za kazen. In ko bi vi videli, kako se jim je vsak večer mudilo v posteljice!

Ko pa so bili malo večji, je dobil vsak izmed njih majhnega dečka ali drobno deklico na zemlji v varstvo. Tako so postali iz njih angeli varuhi.

B. B.

Ciganska cerkev

Cigani so videli, da imajo vsi drugi ljudje svojo cerkev. Mislili so si, kako bi bilo lepo in dobro, ako bi tudi oni imeli vsaj eno svojo cerkev. Zato so se lepega sončnega dne zbrali na pašniku, da bi se posvetovali.

Prišle so ženske in otroci, mladi in stari, kotlarji — črni kakor vrani. Med njimi je bil njihov župan, krepak in močan cigan. Ko je začel govoriti, so vsi cigani utihnili.

»Dragi mojstri,« je pričel kokodakati po cigansko, »zbrali smo se, da se posvetujemo, kako bi si napravili cerkev.«

»Hala dala karakala,« so zakokodakali vsi, »tako, tako, naš župan, ampak kakšna bo?«

»Zidana ni dobra, ker se lahko podre, iz železa tudi ne, ker bi zarjavela; mislim, da bi bila najboljša iz sladkega sira.«

»Taka, taka, taka naj bo. Vsi ljudje bodo strmeli, da imamo cerkev, kakršne ni na svetu.«

Vselej, kadar so imeli službo pri svojih varovancih, so vzeli s seboj nekaj lepih sanj za svoje malčke. Mamice so bile radovedne, zakaj se otroci v spanju tako lepo smehljajo ali pa jokajo in se premetavajo. Da bi jim torej ne bilo tega žal, so prinesli angelčki včasih sanje tudi mamicam in očetom.

Ljudem je to ugajalo, smejali so se ali pa so si to na razne načine razlagali in si začeli sami izmišljati čudne in šaljive prigode. Tako so prišle na svet sanje in iz njih so nastale pravljice in pripovedke...

In od tistega dne so začeli vsi cigani od vseh strani znašati sir, zidarji so se lotili dela, zidovje je raslo, in cerkev je bila čedalje lepša. Vsi so jo hodili gledat in so bili veseli.

Čez mesec dni je bila cerkev zgrajena. Samo zvonov še ni imela. Pa so si mislili, da cerkev iz sira ne more imeti drugačnih zvonov kakor iz nečesa, kar se da jesti.

»Jaz mislim,« pravi majhen cigan, »da bi bila svinjska glava z jezikom prav primerna!«

»Dobro, dobro,« so rekli vsi, in drugi dan je visela na stolpu prekajena svinjska glava. Vrata so bila iz mastne slanine, streha pa iz tanjših kosov suhih klobas.

In nekega lepega dne je bilo treba cerkev blagosloviti. Ker pa cigani nimajo duhovnikov, je vzel njihov župan nož v roko ter je izrezal v cerkvenem zidu velik križ. Nato je iz slanine vrat spet izrezal križ, pri zvonu pa je odrezal košček jezika. In vsi cigani so se vrgli na to ter pojedli vsak košček cerkve.

In vsako nedeljo so v cerkvi obhajali bogoslužje, dokler niso pojedli vse cerkve. Zato cigani še danes nimajo cerkve.